

מְלַחְמָה לַה' בְּעַמְלֵק מְדַר דֹר
על ידי שנלחם נגד עמלק – הם רבני הערב רב
נזכה להגאולה שלימה במהרה בימינו אמן

גליון # 25

מי לה' אלי!

חודש תשרי תשס"א

מלחמה לה' בעמלק

בספר שמות פרק יז פסוקים י - ט"ז:

ספר ליקוטי הלכות - הלכות סעדה הלכה ה

מז) וְזָהוּ, וַיִּשְׁמַע יְתְרוֹ. מַה שְּׂמוּעָה שָׁמַע וּבָא? קָרִיעַת יָם - סוּף וּמְלַחְמַת עַמְלֵק וְכוּן נִסְמָךְ פְּרִשְׁת יְתְרוֹ לְפָרֶשֶׁת בְּשִׁלַּח שְׂמֵד בְּרַת מְקַרִיעַת יָם - סוּף וּמִסְתַּיְמַת בְּמְלַחְמַת עַמְלֵק, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב, מְלַחְמָה לַה' בְּעַמְלֵק מְדַר דֹר. כִּי עַמְלֵק הוּא עֶקֶר זְהַמַּת הַנְּחֹשׁ, כְּמוֹבָא, הֵינּוּ בְּחִינַת כָּלֵל כָּל הַמוֹנְעִים וְהַמְעַכְּבִים וְכוּי מִן הַקְּדוּשָׁה שְׂבָאִים מִהַבְּגָדִים הַצּוֹאִים שְׂנַמְשְׁכִין מִזְהַמַּת הַנְּחֹשׁ. וְעַל - כֵּן קִלְפַת עַמְלֵק הוּא אוֹרֵב תְּמִיד עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת שְׂרוּצָה לְהִתְקַרֵּב אֶל הַקְּדוּשָׁה וְהוּא מִתְגַּבֵּר בְּכָל פְּעַם מִחֻדָּשׁ וְעַל - כֵּן צָרִיךְ ה' יְתַבַּרֵךְ בְּעַצְמוֹ, כְּבִיכּוֹל, לְלַחֵם עִמּוֹ בְּבְחִינַת מְלַחְמָה לַה' בְּעַמְלֵק מְדַר דֹר, וְעֶקֶר הַתְּגַבְּרוּתוֹ הוּא עַל הַגְּרָמִים וּבְעֵלֵי תְּשׁוּבָה שְׂעִלִיָּהֶם מִתְּגַבְּרִים מְאֹד הַמְּנִיעוֹת וְכוּי הַנְּמַשְׁכִין מִהַבְּגָדִים הַצּוֹאִים שֶׁהֵם בְּחִינַת זְהַמַּת הַנְּחֹשׁ שֶׁהוּא קִלְפַת עַמְלֵק. וְהַכְּנַעְתּוֹ עַל - יְדֵי בְּחִינַת קָרִיעַת יָם - סוּף שְׂאֵז הִיָּה עֶקֶר גְּמַר יְצִיאַת מִצְרַיִם וְהַתְּחַלְתָּם לְכַנֵּס לְאַרְצָ - יִשְׂרָאֵל, כִּי אֵז נֶפֶל פְּרַעֲהַ וְחִילוֹ לְגַמְרֵי וַיִּצְאוּ מִרְשׁוֹתוֹ לְגַמְרֵי וְהַתְּחִילוּ לֵילֵךְ לְאַרְצָ - יִשְׂרָאֵל. כְּמוֹ שְׂאֶמְרוּ בְּהַשִּׁיכָה, תְּבַאֲמוּ וְתִטְעַמוּ בְּהַר נַחֲלֶתְךָ. וְעֶקֶר קָרִיעַת יָם - סוּף הִיָּה עַל - יְדֵי אַרוֹנוֹ שֶׁל יוֹסֵף, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב, הֵיִם רָאָה וַיִּנְס וַיִּצֵּא חוּצָה, כְּמוֹ שְׂאֶמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה,

שָׁזָהוּ בַחֲנִינָת כַּח קַדְשֵׁת קַבְרֵי הַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים שֶׁזָּכוּ לְתַכְלִית שְׁלָמוֹת שְׁמִירַת הַבְּרִית שֶׁזָּכוּ לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד וְכוּי וְעַל - בֵּן כָּלֵב כְּשֶׁרָאָה שְׁמֵתַגְבְּרִים מְאֹד עֲצַת הַמְּרַגְלִים שְׂרוּצִים לִפְגֹּם בַּקְּדֻשָׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, עַל - בֵּן הַלֵּךְ וְנִשְׁתַּטַּח עַל קַבְרֵי אֲבוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה וְעַל - יָדֵי זֶה זָכָה לָמָּה שֶׁזָּכָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, אִם לֹא הָאֶרֶץ אֲשֶׁר דָּרַךְ בָּהּ וְכוּי. כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה, כִּי כְּשֶׁרוּצִים לְבוֹא לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא כְּלָלוּת כָּל הַקְּדוּשׁוֹת מֵתַגְבְּרִים וּמִשְׁתַּטַּחִים הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲכוּבִים וְכוּי מְאֹד מְאֹד כְּמוֹ הֵיטֵב וְהִירָדוֹן, כְּמִבְאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּי"ל שֶׁכָּל זֶה נִמְשָׁךְ מֵהַבְּגָדִים הַצּוֹאִים שֶׁמֵתַגְבְּרִים אֵז בְּיוֹתֵר כְּמוֹ יָם וְנִהַר מִמֶּשׁ עַד שֶׁרָאָה כָּלֵב שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְהַכְנִיעֵם כִּי אִם עַל - יָדֵי כַּח קַבְרֵי הַצַּדִּיקִים שֶׁהֵם קַבְרֵי הָאֲבוֹת שֶׁהֵלֵךְ וְנִשְׁתַּטַּח עֲלֵיהֶם. וְעַל - בֵּן כָּל קְרִיעַת יָם - סוּף הָיָה עַל - יָדֵי כַּח אֲרוֹנוֹ שֶׁל יוֹסֵף הַצַּדִּיק שֶׁהוּא בַחֲנִינָת קַבֵּר הַצַּדִּיק שֶׁעַל - יָדֵי זֶה הָיְתָה עֵקֶר הַגְּאֻלָּה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, וַיִּקַּח מִשָּׂה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כְּנִי"ל. וְעַל - בֵּן הָיָה מֵהַלֵּךְ אֲרוֹנוֹ שֶׁל יוֹסֵף אֶצֶל אֲרוֹן הַלּוּחוֹת, כִּי עֵקֶר קַבְּלַת הַתּוֹרָה נִמְשָׁךְ מִשָּׁם כְּנִי"ל:

וְעַל - בֵּן יִתְרוֹ שֶׁהָיָה גֵר צָדֵק עֵקֶר גְּרוּתוֹ הָיָה עַל - יָדֵי שֶׁשָּׁמַע קְרִיעַת יָם - סוּף וּמִלְחָמַת עַמְלֵק, כִּי שָׁמַע וְהִבִּין שֶׁאֵף - עַל - פִּי שֶׁהוּא מִלְחָמָה גְּדוֹלָה וְעֲצוּמָה לְזָכוֹת לְהַתְגַּיֵּר בְּאֶמְתָּה וְלָשׁוּב אֶל הַקְּדוּשָׁה כִּי הוּא בַחֲנִינָת מִלְחָמַת עַמְלֵק שֶׁמֵתַגְבֵּר וּמִתְפַּשֵּׁט בְּיוֹתֵר בְּכָל פְּעַם כְּנִי"ל, אֵף - עַל - פִּי - בֵּן כָּבֵד הַקְּדוּשָׁה הִי יִתְבָּרַךְ רַפּוּאָה לְמַכָּה שֶׁהוּא בַחֲנִינָת קְרִיעַת יָם - סוּף שֶׁהָיָה בְּזָכוֹת וְכַח אֲרוֹנוֹ שֶׁל יוֹסֵף וְכוּי כְּנִי"ל שֶׁעַל - יָדֵי זֶה זָכוּ לְגַרֵּשׁ שֶׁטֶף מִיָּם רַבִּים בַחֲנִינָת הַמַּיִם הַיָּדוֹנִים וְשִׁיחָה נִפְתַּח לָהֶם מִיָּמֵי הַחֲכָמָה וְהַדְּעַת שֶׁזָּהוּ בַחֲנִינָת קְרִיעַת יָם - סוּף שֶׁבְּרַחוּ הַמַּיִם מִפְּנֵיהֶם וְנִפְתַּחוּ לָהֶם מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה, רְאֵתָה שֶׁפָּחָה עַל הַיָּם וְכוּי וְאֵז נִכְנַע וְנִפְל פְּרַעַה וְחִילוֹ לְגַמְרֵי וְהַתְחִילוּ לֵילֵךְ לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. שֶׁכָּל זֶה הוּא בַחֲנִינָת הַכְּנַעַת קַלְפַת עַמְלֵק שֶׁהוּא בַחֲנִינָת הַמְּנִיעוֹת מִן הַקְּדוּשָׁה וְכוּי הַמִּתְפַּשֵּׁטִים מְאֹד שֶׁבָּאִים מֵהַבְּגָדִים הַצּוֹאִים וְעַל - בֵּן אֵף - עַל - פִּי שֶׁאַחַר כֵּן מֵתַגְבֵּר בְּכָל פְּעַם יוֹתֵר אֵף - עַל - פִּי - בֵּן בְּכַח הָיָה יְכוֹלִים לְהַכְנִיעוֹ תַּמִּיד. וְכָל זֶה שָׁמַע וְהִבִּין יִתְרוֹ וְנִתְגַּיֵּר בַחֲנִינָת מַה שְׁמוּעָה שָׁמַע וּבָא? קְרִיעַת יָם - סוּף וּמִלְחָמַת עַמְלֵק, כִּי עֵקֶר קִיּוּם הַגְּרִים וּבְעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה שִׁישְׂאָרוֹ קִיּוּמִם בַּקְּדוּשָׁתָם הוּא עַל - יָדֵי זֶה כְּנִי"ל:

מַח) וְעַל - בֵּן עֵקֶר מִפְּלַת קַלְפַת עַמְלֵק לְגַמְרֵי יְהִיָּה רַק כְּשִׁיבּוֹאוֹ יִשְׂרָאֵל אֶל הַמְּנוּחָה וְאֶל הַנְּחֻלָּה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, וְהָיָה בְּהֵנִיחַ הִי אֶלְקִיךָ לֵךְ וְכוּי תִמְחָה אֶת זְכוֹר עַמְלֵק וְכוּי. כִּי כָּל זְמַן שֶׁאֵין בָּאִים אֶל הַמְּנוּחָה הַקְּדוּשָׁה בְּשְׁלָמוֹת הוּא מֵתַגְבֵּר בְּכָל פְּעַם כְּמִבְאֵר לְעִיל. אֲבָל מְכַנִּיעִין אוֹתוֹ בְּכָל פְּעַם בְּכַח הַתּוֹרָה וְהַצַּדִּיקִים וּבִפְרָט עַל - יָדֵי צַדִּיקִים שׁוֹכְנֵי עֵפֶר שֶׁכָּבֵר בָּאוּ אֶל הַמְּנוּחָה בְּשְׁלָמוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם הַלֵּךְ נִכְחוֹ (יִשְׁעִיָּה נז) וְכַתִּיב, וְשָׁם יְנוּחוּ יְגִיעֵי כַח (אִיּוֹב ג) שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה עַל הַצַּדִּיקִים וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב וְאֵתָה לֵךְ לְקַץ וְתִנוּחַ וְכוּי. וְזֶה שֶׁאָמְרָה נְעָמִי לְרוֹת כְּשֶׁרָצָתָה לְהַתְגַּיֵּר, וְעַתָּה בְּתֵי הָלָא אֲבַקֵּשׁ מִנוּחַ אֲשֶׁר יֵיטֵב לְךָ וְכוּי 'מְנוּחֵי דִיקָא. כִּי זָכָתָה בְּגִדְלָה צְדָקָתָה שֶׁנִּתְגַּיֵּרָה בְּאֶמְתָּה בְּשְׁלָמוֹת גְּדוֹלָה כָּל כֵּן עַד שֶׁפְּשָׁטָה מֵעֲצָמָה לְגַמְרֵי הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים וְנִתְלַבְּשָׁה בְּבַחֲנִינָת בְּגָדֵי שֶׁבַת כְּנִי"ל שֶׁהוּא בַחֲנִינָת מְנוּחָה. עַד שֶׁזָּכָתָה שִׁיבָא מִמְּנָה מְשִׁיחַ שֶׁהוּא יְבִיא אֶת יִשְׂרָאֵל אֶל הַמְּנוּחָה וְאֶל הַנְּחֻלָּה בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנוּת בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן:

הַלְכָה ד:

וְבו יִתְבָּאֵר עֲנִינֵן פּוֹרִים וְאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת. וְעֲנִינֵן פְּסַח וְסִפְרֵת הַעֲמֹר:

על - פי התורה תקעו תוכחה בלְקוּטֵי תַנְנָנָא סימון ח, עין שם כל התורה היטב מראשה לסופה, כי הדברים ארכים ועמקים מאד:

וזה בחינת פורים שהוא מפלת המן - עמלק בכל דור ודור בכל אדם ובכל זמן:

כי מבאר בהתורה הנ"ל שעקר מלחמת עמלק הוא על - ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח. שעל - ידי זה מכניעין קלפת עמלק, כי זאת התפלה של הבעל כח בבחינת דין כשהסטרא אחרא רוצה לבלע אותה היא עומדת להסטרא אחרא בבית הבליעה שלה. בבחינת חיל בלע ויקאנו, דהינו להקיא ולהוציא כל הקדשות והדעות והתפלות והרחמנות שבלעה מן הקדשה. הכל צריכה להקיא על - ידי זאת התפלה בבחינת דין של הבעל כח שעומדת בבית הבליעה שלה. ואזי לא די שמקיא הסטרא אחרא כל מה שבלעה מן הקדשה אף גם עצמות חיותה היא מכרחת להקיא. בבחינת מבטנה יורישנו אל. וזה בחינת גרים שמתגירין. שהם היו בתחלה מעצמות הסטרא אחרא ועכשו חוזרין אל הקדשה וכו'. ועל - ידי זה נתרבה כבוד ה' יתברך וכו'. ועל - ידי זה נמשך נבואה. וזה בחינת רפואה. וכו'. ועל - ידי זה נתברר המדמה וכו'. וזוכין לאמונה שלמה. ובשביל זה צריכין לבקש מה' יתברך מאד. ולטרח ולהתיגע בכל כחו להתקרב לצדיקי אמת, כי כל צדיק אמת יש לו בחינת רוח נבואה רוח הקדש שעל - ידי זה עקר ברור המדמה שעל - ידי זה עקר האמונה שתלויה בברור המדמה וכו', אבל אין הדבר בא בנקל להתקרב לצדיק אמת, כי צריכין לחזר אחריו ולבקשו ולחפשו מאד מאד, כי כשמתקרב למנהיג שאינו אמת. אזי אדרבא, נתקלקל המדמה יותר ויכול לבוא לאמונות כוזביות וכו'. על - כן צריכין לחפש ולבקש מאד ולהתפלל לה' יתברך הרבה מאד שיזכה להתקרב לצדיק אמת יש לו בחינת רוח נבואה. כדי שיתברר המדמה שלו, כדי שיזכה לאמונה שלמה. ואז זוכין לאמונת חדוש העולם. להאמין שה' יתברך ברא את העולם יש מאין המחלט. שזה אי אפשר להשיג בשום שכל כי אם על - ידי אמונה לבד. ועל - ידי זה יהיה חדוש העולם שלעתיד. וחדוש העולם יהיה בבחינת ארץ - ישראל, כי עקר קדשת ארץ - ישראל הוא על - ידי כח מעשיו הגיד לעמו, כמו שפרש רש"י על פסוק בראשית וכו', דהינו על - ידי מה שיודעין שה' יתברך ברא את העולם. ולעתיד יחדש הקדוש - ברוך - הוא את כל העולם פלו בבחינה זו של ארץ - ישראל. כי אז ידעו בכל העולם שה' יתברך ברא הכל. ואז יתנהג כל העולם בבחינת השגחה ונפלאות כמו ארץ - ישראל. שהנהגתה על - ידי השגחה ונפלאות. בחינת תמיד עיני ה' אלקיך בה וכו'. ואז יתער שיר חדש. שהוא שיר של נפלאות. שהוא בחינת שיר פשוט כפול משלש מרבע וכו' שהוא קול של המוכיח האמת. שעל - ידי זה הוא נותן ריח טוב בהנשמות על - ידי תוכחתו בבחינת נרדי נתן ריחו וכו' שעל - ידי זה מכניעין מזונא דגופא. וזוכין למזונא דנשמתא שהוא בחינת ריח וכו' וכו', עין שם כל זה היטב היטב, כי הם דברי רבנו זכרוננו לברכה שכל דבריו כגחלי אש. יורדים עד עמקי תהום להעלות נפשות מבאר שחת. ועולים למעלה משמי השמים, מי יערך שבחם, מי יספר נוראות גדלתם אין דגמתם:

א) והנה על - פי הדברים האלה יבין המשכיל קצת. שאין שום יאוש בעולם כלל, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה כמה פעמים, ומכל הנפילות והירידות יכולים לעלות. והירידה תהיה תכלית העליה. והכל בכח הצדיק האמת שיכול להתפלל תפלה בבחינת דין שהוא בעל כח גדול. שזאת

התפלה היא עומדת להסטרך אחרך בבית הבליעה שלה. שעל - ידי זה מכרחת הסטרך אחרך להוציא כל הקדשות שבלעה וכו' וכו' כנ"ל ואף - על - פי שזה הענין אין מי שיחגר מתניו לעמד במלחמה זאת כי אם הצדיק האמת הגדול במעלה מאד שהוא בעל כח גדול שהוא בטוח בכחו שלא תוכל הסטרך אחרך לבלע אותו אדרכא, הוא יוציא על - ידי תפלתו כל הקדשות מהסטרך אחרך, כי תעמד בבית הבליעה שלה וכו' כנ"ל, אבל אף - על - פי - כן בכח הצדיק האמתי נמצאת בחינה זאת גם בשאר בני האדם. וזהו בחינת מה שאנו רואים כמה אנשים שהם רשעים גדולים כמה שנים ועוברים עברות גדולות וחמורות רחמנא לצלן, ואחר כך נתעוררים בתשובה ונעשים בעלי תשובה גמורים, כמובא כמה מעשיות פאלה בגמרא ומדרשים ושאר ספרים. וכמעשה דרבי אליעזר בן דורדיא ונתן צוציתא וכיוצא באלה מעשיות הרבה מאד בכל דור ודור. ולכאורה תמוה הדבר מאד הלא עברה גוררת עברה וכל מה שעובר עברה יותר הוא נופל בידי הסטרך אחרך יותר ומאין בא שלבסוף יתגבר נגד הסטרך אחרך ויחזר בתשובה אך הוא על - פי הנ"ל כי באמת בכל אחד מישראל יש נשמה יקרה שיש לה כח גדול לעמד כנגד היצר הרע וחילותיו כי אם לא היה כח באדם לעמד כנגד היצר הרע לא היה הקדוש - ברוך - הוא נותן לו יצר הרע כזה, כי אין הקדוש - ברוך - הוא בא בטרוניא עם בריותיו וכמו שאמר רבנו זכרוננו לברכה שאין מי שיהיה לו מניעות שלא יוכל לעמד בהם וכמו שכתוב, ואליך תשוקתו ואתה תמשל בו. אם תרצה תתגבר עליו, עין שם בפרוש רש"י. על - כן צריכין לדעת ולהאמין שבנדאי כל אחד ואחד מישראל אפלו הפחות שבפחותים הוא בעל כח גדול לעמד כנגד היצר הרע שלו. ועקר כל החטאים והתאוות שהאדם נלכד בהם חס ושלום, היא רק מחמת שטות שאינו יודע מכחו וכו', כמבאר בדברי רבנו זכרוננו לברכה בנעימת החרוזים שלו הנדפסים בתחלת ספר לקוטי מוהר"ן וזה לשונו, חזק ונתחזק ואל תהיה כפיל הגדול וכגמל וכו'. וכל זה מחמת שטות שאין יודע מכחו וכו'. וזהו בחינת מה שכתב רבנו זכרוננו לברכה בהתורה תקעו הנ"ל. שעקר תאוות נאוף שהוא כלל כל החטאים רחמנא לצלן, נמשך רק ממחין דקטנות וכו', עין שם, כי הבעל דבר מתגבר עליו עד שמפילו לביחינת מחין דקטנות חס ושלום, דהינו שנקטן מחו ונחלש דעתו עד שאינו יודע מכחו ונדמה לו שאי אפשר לו לעמד כנגד תאנה זאת, כי עקר הגבורה הוא בלב, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר ומי שלבו חזק יוכל להתגבר בכחו כנגד כל התאוות שבעולם ואפלו כנגד תאוות נאוף כמו שראינו כמה צדיקים וכשרים שעמדו בנסיון רק עקר נפילת כל הנופלין לתאוות רעות הוא רק מחמת בחינת מחין דקטנות, דהינו שנקטן מחו עד שאינו יודע מכחו, כי עקר הכח הוא על - ידי חכמה שבמת, כי חכמה הוא אותיות כ"ח מ"ה ומ"ה בגימטריא אדם שעקר כח האדם הוא החכמה, כמו שכתוב, החכמה תעז לחכם מעשרה שליטים אשר היו בעיר (קהלת ז). הינו שעקר הכח להיות עז כנמר כנגד כל התאוות והפתויים הוא רק על - ידי חכמה אמיתית שהוא בחינת מחין דגדלות, כי המחין הם בחינת מחצות פרוסות כנגד תאוות נאוף, כמבאר בהתורה הנ"ל:

הכלל שהאדם צריך להאמין מאד בכחו וידע באמונה שלמה שבנדאי יש בכח שכלו ומחו לעמד כנגד תאוות נאוף שהוא עקרא דיצרא בישא, כי המת והשכל הוא הנשמה, כמו שכתוב, ונשמת שדי תבינם. כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר והנשמה של איש הישראלי אפלו של הפחות שבפחותים בנדאי היא יכולה לעמד כנגד כל העולם עם התאוות:

ב) כי אין זה דרך העננה להקטין כחו ולומר שאין לו נשמה גבה כמו הצדיקים והכשרים כאלו אין בידו להיות איש כשר או צדיק כי עננה כזו אסורה והיא עננה פסולה ואין זה עננה כלל, רק מחין דקטנות שצריכין להתרחק מזה מאד כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר רק אדרבא, צריך כל אחד לומר בדעתו שיש לו נשמה גבה מאד, כי הנשמה של הפחות שבפחותים שבישראל הוא גבה מאד מאד. וצריך לומר בדעתו שאין נאה לו להיות כרוך אחר תאוות חס ושלום, מפל שפן וכל שפן לעבר איזה עברה חס ושלום, כמו שכתוב, ויגבה לבו בדרכי ה'. שצריכין להגביה לבו בדרכי ה', כי כל אחד מישראל רחוק בשרשו מאד מאד מעברה חס ושלום, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה במאמר כי מרחמם ונהגם, כי כל אחד מישראל הוא בעל כח גדול לעמד כנגד כל העולם עם תאוותיהן רק העקר שיזכה לידע מכחו. נמצא, שבאמת כל אחד מישראל הוא בעל כח גדול, רק שלא כל אחד זוכה לידע מכחו, ולפי נפילת כל אחד לבחינת מחין דקטנות דהינו מה שאינו יודע מכחו כמו כן נופל לתאוות והעקר לתאוות נאוף שהוא עקר היצר הרע. וכל מה שאדם עובר עברה יותר חס ושלום, יונק הסטרא אחרא ממנו יותר ובולע אותו יותר רחמנא לצלן, ועל - כן לפעמים הסטרא אחרא בולעת את האדם כל כך עד שהוא מגיע לעצם פנימיות קדשת יהדותו והיא מתחזקת ומתגברת לבלע נקדה זאת גם - כן ומביאה אותו לידי עברה גדולה חס ושלום, כדי לבלע אותו לגמרי חס ושלום, אבל תכף כשהיא רוצה לבלע את עצם פנימיות קדשתו אזי זאת הנקדה עומדת להסטרא אחרא בבית הבליעה שלה, כי זאת הנקדה של פנימיות קדשתו היא בעל כח גדול מאד וכנ"ל ואי אפשר להסטרא אחרא לבלע אותה בשום אופן. ולא די שאינה יכולה לבלע אותה אף גם זאת הנקדה טובה עומדת להסטרא אחרא בבית הבליעה שלה עד שהיא מכרחת לתן הקאות להקיא ולהוציא כל הקדשות שבלעה מזאת הנשמה. ומזה בא בחינת מה שלפעמים האדם נתעורר בתשובה אחר כמה עברות, הינו כנ"ל. וכן שמעתי מרבנו זכרוננו לברכה שלפעמים עברה מביאה את האדם לידי תשובה, הינו על - ידי שגלכד באיזה עברה גדולה רחמנא לצלן, על - ידי זה נתמרמר לבו ונתעורר בתשובה עד שנעשה בעל תשובה גמור. וכל זה על - ידי בחינת הנ"ל. שלפעמים הסטרא אחרא מביאה אותו לידי עברה גדולה כל כך עד שהוא רוצה לבלע אותו לגמרי ואז מתגברת פנימיות הנקדה שלו שהוא בעל כח גדול שהסטרא אחרא רוצה לבלע גם אותה, ואזי היא עומדת להסטרא אחרא בבית הבליעה שלה ועל - ידי זה לא די שאינה בולעת את הנקדה הקדושה הזאת אף גם היא מכרחת להקיא ולהוציא על - ידי זה כל הקדשות שבלעה בבחינת חיל בלע ויקאנו וכו' כנ"ל:

ג) אבל בודאי אין שום אדם יכול לסמך על זה חס ושלום, כי האומר אהטא ואשוב אין מספיקו בידו לעשות תשובה. כי מי יודע אם יהיה לו כח לעמד שם, כי לפעמים התגברות הסטרא אחרא גדולה כל כך עד שבולעת אותו לגמרי חס ושלום, כמו שמצינו כמה אנשים שעברו עברות גדולות ולא שבו בתשובה לבסוף, כי יש בזה ענינים רבים לאין קץ. והם מסוד סתרי דרכי הבחירה שנתן ה' יתברך לכל אדם שאין מי שיעמד עליהם. אבל אחרי שכבר עבר מה שעבר חס ושלום, צריך לידע ולהאמין שאין שום יאוש בעולם כלל. ואפלו אם כבר רצה להתגבר אלפים פעמים להיות איש כשר ולא עלתה בידו ונפל למה שנפל, אפלו אם נפל לעברות גמורות וחמורות חס ושלום, אף - על - פי - כן עדין יש לו תקנה כל עוד נשמתו בו. והעקר היא האמונה

שִׁיחָהּ לֹא אֲמוּנָה שְׁלֵמָה בַּה' יִתְבָּרַךְ. וַיִּשְׁתַּדֵּל בְּכָל עֵז לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיק אֲמִתִּי, וַיִּשְׁפֹּךְ שִׁיחוֹ לִפְנֵי ה' יִתְבָּרַךְ. שְׁיִגְלָה לֹא הִצְדִּיק הָאֲמִת. כְּדִי שְׁיִזְכֶּה עַל יְדוֹ לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה. וְאִזּוּ בּוֹדָאֵי יֵשׁ לֹא תִקְוָה לְעוֹלָם יִהְיֶה אֵיךְ שְׁיִחָהּ, כִּי עֵקֶר הַכַּח לְעֵמֶד כְּנֶגֶד הַיֵּצֵר הָרָע הוּא עַל - יְדֵי אֲמוּנָה שֶׁהִיא כָּלָל וְעֵקֶר כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב, בְּאֲחֻזַּת חֲבִיקוּק וְהַעֲמִידוֹן עַל אַחַת, וְצַדִּיק בְּאֲמוּנָתוֹ יִחָהּ. כִּי עֵקֶר הָאֲמוּנָה הוּא לְהֶאֱמִין בְּחֵדוּשׁ הָעוֹלָם. לְהֶאֱמִין שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בְּרָא הַכֹּל יֵשׁ מֵאֵין כְּנִ"ל. וְזֶה בְּחִינַת כַּח מַעֲשֵׂיו כְּנִ"ל, שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל כְּנִ"ל. כִּי ה' יִתְבָּרַךְ בְּרָא הַכֹּל בְּכִ"ח אֲתוֹן דְּעֵבֶדָא דְּבְרָאשִׁית. שֶׁהִם בְּחִינַת כַּח מַעֲשֵׂיו הַגִּיד לְעֵמֶד שֶׁעַל - יְדֵי זֶה כּוֹבְשִׁין אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. וְזֹאת הָאֲמוּנָה הוּא עֵקֶר הַכַּח שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְהִתְגַּבֵּר כְּנֶגֶד כָּל הַקְּלָפוֹת וְהַתְּאֻוֹת וְהַסְטֵרִין אֲחֵרִין בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחִיּוֹת וְכְמוֹ שֶׁאֵינָם בְּתַקּוּנִים עֲשָׂרִין וְתַרְוִין (דף סו) וּבְהֵאֵי כַּח מִתְתַּקְּפִין יִשְׂרָאֵל עַל אֲדוּם, כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה (סִימָן מֵד לְקוּטֵי חֶלֶק א), עֵינֵי שֶׁם כִּי כָּל זְמַן שֶׁהוּא מְקַרֵּב לְצַדִּיק הָאֲמִת. שֶׁעַל - יְדֵי זֶה זֹכֶה לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה לְהֶאֱמִין בְּכַח מַעֲשֵׂיו. שֶׁהִיא בְּחִינַת אֲמוּנַת חֵדוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁהוּא עֵקֶר הָאֲמוּנָה לְהֶאֱמִין שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בְּרָא הַכֹּל בְּכַחוֹ וּגְבוּרָתוֹ בְּכִ"ח אֲתוֹן שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית עַל - יְדֵי זֶה הַכַּח יוֹכֵל לְהִתְגַּבֵּר לְעוֹלָם כְּנֶגֶד כָּל הַסְטֵרִין אֲחֵרִין. וְסוּף כָּל סוּף יֵשׁוּב בְּתִשְׁבָּה שְׁלֵמָה. וְהַסְטֵרָא אֲחֵרָא תַחֲזוֹר וְתִקְיָא כָּל הַקְּדָשׁוֹת שֶׁבְּלַעָה עַד שְׁיִזְכֶּה לַעֲשׂוֹת גְּרִים וּבְעֵלֵי תִשְׁבָּה כְּמִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּ"ל:

(ד) וְזֶה בְּחִינַת מַלְחָמַת עֲמֶלֶק שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר, כִּי זֶה עֵקֶר הַבְּחִינָה שֶׁל כָּל אָדָם כְּנִ"ל. וְהַבְּחִינָה שֶׁל כָּל אָדָם לְעֵמֶד כְּנֶגֶד הַיֵּצֵר הָרָע. זֶה בְּחִינַת מַלְחָמַת עֲמֶלֶק. שֶׁהוּא עֵקֶר זְהֻמַּת הַנְּחֻשׁ שֶׁמִּשֶׁם עֵקֶר הַיֵּצֵר הָרָע כְּפִדוּע:

וְזֶה בְּחִינַת פּוּרִים שֶׁהוּא מַלְחָמַת הַמֶּן - עֲמֶלֶק. שֶׁעֵקֶר הַכְּנַעְנוֹת הָיְתָה עַל - יְדֵי לְקִיחַת אֶסְתֵּר לְבֵית אַחֲשֵׁרוּשׁ שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת תְּפִלָּה בְּבְחִינַת דִּין שֶׁל הַבַּעַל כַּח. שֶׁעַל - יְדֵי זֶה עֵקֶר מַפְלַת הַמֶּן - עֲמֶלֶק כְּנִ"ל. כִּי אֶסְתֵּר הִיא בְּחִינַת הַתְּפִלָּה בְּבְחִינַת דִּין, כִּי הַתְּפִלָּה הוּא בְּחִינַת אִשָּׁה יִרְאֵת ה' כְּפִדוּעַ וְכִשְׁהַתְּפִלָּה הוּא בְּבְחִינַת דִּין. אִזִּי הִיא נִקְרָאת אֶסְתֵּר לְשׁוֹן הַסְטֵרָה שֶׁהוּא בְּחִינַת דִּין, בְּחִינַת וְאֵנְכִי הַסְטֵר אֶסְתִּיר וְכוּ'. וְאִזּוֹ כִּשְׁהַתְּפִלָּה הִיא בְּבְחִינַת דִּין אִזִּי הַסְטֵרָא אֲחֵרָא רוּצָה לְבַלְעָה כְּדִרְכָּה תְּמִיד שֶׁהִיא בּוֹלַעַת אֶת הַתְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּבְחִינַת דִּין כְּמִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּ"ל. וְזֶהוּ בְּחִינַת וְתִלְקַח אֶסְתֵּר אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ. שֶׁאֶסְתֵּר בְּחִינַת הַתְּפִלָּה בְּבְחִינַת דִּין, נִלְקַחָה לְבֵית הַסְטֵרָא אֲחֵרָא לְמַלְכוּת הַרְשָׁעָה, כִּי הַסְטֵרָא אֲחֵרָא רוּצָה לְבַלְעָה. אֲבָל הִיא הָיְתָה בַּעַל כַּח גְּדוֹל, וְלֹא דֵי שֶׁלֹּא בְּלַעָה אוֹתָהּ, אֲדַרְבָּא, הִיא עֲמֵדָה בְּבֵית הַבְּלִיעָה שְׁלֵהֶם. עַד שֶׁהַסְטֵרָא אֲחֵרָא נִתְּנָה הַקְּאוֹת עַל - יְדֵי זֶה, כִּי עַל - יְדֵי זֶה שְׁנִלְקַחָה אֶסְתֵּר, דְּהֵינּוּ הַתְּפִלָּה בְּבְחִינַת דִּין אֶל הַסְטֵרָא אֲחֵרָא, עַל - יְדֵי זֶה הָיָה עֵקֶר מַפְלַת הַסְטֵרָא אֲחֵרָא, דְּהֵינּוּ מַפְלַת הַמֶּן - עֲמֶלֶק. וְלֹא דֵי שֶׁלֹּא בְּלַעוּ אֶת יִשְׂרָאֵל כְּאִשֶּׁר עָלָה עַל מַחֲשַׁבְתָּם הָרָעָה אֲדַרְבָּא, יִשְׂרָאֵל יֵצְאוּ אִזּוֹ מֵאֲפֵלָה לְאוֹרָה מִיַּגוֹן לְשִׁמְחָה. וְחֲזוֹר לָהֶם כָּל הַקְּדָשׁוֹת שֶׁבְּלַעוּ מֵהֶם, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב, לִיְהוּדִים הָיְתָה אוֹרָה זֹו תּוֹרָה וְשִׁמְחָה וְכוּ'. וַיִּקֶּר - אֵלָיו תְּפִלִּין וְכוּ'. הֵינּוּ שֶׁכָּל הַמְצוּוֹת וְהַקְּדָשׁוֹת שֶׁהַסְטֵרָא אֲחֵרָא רָצְתָה לְבַלְעֵם הַכֹּל הַחֲזִירָה אֶל הַקְּדָשָׁה, כִּי הַכְּרַחַח לְתוֹן הַקְּאוֹת עַל - יְדֵי לְקִיחַת אֶסְתֵּר לְבֵית אַחֲשֵׁרוּשׁ. שֶׁהִיא בְּחִינַת הַתְּפִלָּה בְּבְחִינַת דִּין שְׁנִלְקַחָה לְהַסְטֵרָא אֲחֵרָא כְּנִ"ל. וְאִזּוֹ לֹא דֵי שֶׁהַחֲזִירָה לְיִשְׂרָאֵל כָּל הַקְּדָשׁוֹת וְהַמְצוּוֹת וְכָל גְּדֻלָּתָם וְכַבּוּדָם וְחֲשִׁיבוּתָם, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב, וְכָל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְהַאֲחֻזָּה דְּרַפְנִים

והפחות וכו' מנשאים את היהודים וכו'. עד שזכו אחר כך על - ידי זה לבנות בית - המקדש שבנה כרש בן אסתר והחזיר כל הכלים לבית - המקדש ולא די בכל זה אף גם עצמות חיותם הכרחו להקיא. וזהו בחינת גרים הרבה שנתגירו אז, כמו שכתוב, ורבים מעמי הארץ מתיהדים וכו', הינו כנ"ל:

ה) וזהו בחינת תקף הנס של פורים שהוא נס נפלא אשר כמוהו לא נהיתה. וכמבאר בדברי רבותינו זכרונם לברכה מגדל הפלגת הנס של פורים. אשר אין דגמתו בכל הנסים שעברו עד ביאת משיח צדקנו. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כל המועדים בטלים וימי הפורים לא נבטלים. כי המן הרשע ימח שמו, בקש להשמיד ולהרג ולאבד את כל היהודים וכו'. כי המן - עמלק שהוא זהמת הנחש. בחינת והנחש היה ערום שיונק מהדעת כנ"ל. שעל - ידי זה נקטן המוח בבחינת מחין דקטנות שעל - ידי זה עקר התגברות תאנות נאוף שהוא עקר היצר הרע. עקר הכנעתו על - ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח הנ"ל שעומדת להסטרך אחרא בחינת עמלק בבית הבליעה שלו עד שמכרח לתן הקאות וכו'. כנ"ל. אבל זה הצדיק הבעל כח שנקנס למלחמה זאת להתפלל תפלה בבחינת דין כדי שתבלע אותה הנחש והסטרך אחרא. ועל - ידי זה דיקא יוציא כל הקדשות וכו' כנ"ל. זה הצדיק צריך להיות בעל כח גדול מאד וצריך להתבונן מאד בכחו. אם יש לו כח לעמד במלחמה זאת. וצריך לידע עם מי הוא נלחם, כי לפעמים אף - על - פי שהצדיק הוא בעל כח גדול. ויש לו כח לעמד כנגד איזה סטרך אחרא וקלפה גדולה, אבל אף - על - פי - כן לפעמים מתגברת סטרך אחרא וקלפה גדולה. כל כך שאין בכחו לעמד כנגדה. ועקר כלל כל הסטרך אחרא וזהמת הנחש הוא עמלק שכולל כל הסטרך אחרא וכל הקלפות וכל עובדי כוכבים שיונקים ממנו, כמו שכתוב, ראשית גוים עמלק. שעמלק כלול מכלם וכלם יונקים ממנו. ועל - כן ה' יתברך בעצמו צריך ללחם עמו, כמו שכתוב, מלחמה לה' בעמלק מדור דור.

ועל - כן לא היה יכול אפלו משה רבנו להכניעו לגמרי. וכמו שכתוב, ויחלש יהושע את עמלק וכו'. שפרש רש"י שחתך ראשי גבוריו ולא הרגו לגמרי. מפאן שעשו על - פי הדבור, כי מלחמת עמלק היתה על - ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח כנ"ל בתורה הנ"ל. ואף - על - פי שמושה רבנו עליו השלום, בנדאי היה בעל כח גדול מאד, אף - על - פי - כן לא היה יכול להכניעו לגמרי. כי אם היה רוצה להכניעו לגמרי, היה מתגבר בכח קלפה חזקה וגדולה כל כך שגם משה לא היה יכול לעמד כנגדה, כי קלפת עמלק מגיע עד אין תכלית. ואין מי שיכול לעקרו לגמרי. כי אם ה' יתברך בעת שיבוא משיח צדקנו, על - כן הכרח משה ללחם עמו בחכמה גדולה על - פי הדבור לחתך רק ראשי גבוריו. ולא להכניעו לגמרי. ועל - כן מלחמה לה' בעמלק מדור דור, כי ה' יתברך בעצמו כביכול, צריך ללחם עמו בכל דור ודור, כי אין מי שיידע איך להתנהג עמו כי אם ה' יתברך בעצמו. וזהו בחינת תקף הנס של פורים שהוא מפלת המן - עמלק, כי המן - עמלק רצה להתגבר אז בכל כחו עד שרצה לבלע את ישראל לגמרי, כי בקש להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים והיה לו כח על - ידי שנשאו נשים נכריות שהוא פגם תאנות נאוף. שעל - ידי זה עקר כחו. גם השתחוו לצלם שהוא פגם אמונה גם נהנו מסעדתו של אותו הרשע שהוא פגם תאנות אכילה בחינת התגברות מזונא דגופא שהוא פגם אכילת עץ הדעת שעל - ידי כל זה מתגבר זהמת הנחש שהוא בחינת קלפת המן - עמלק, כמובן ומבאר בהתורה הנ"ל. שכל בחינות אלו, דהינו

פגם אכילה ופגם נאוף ופגם אמונה תלויים זה בזה. והם פגמו אז בכל זה. ועל - ידי זה התגבר עליהם המון - עמלק שהוא עקר זהמת הנחש, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, המון מן התורה מניין? שנאמר, המון העץ וכו' :

נמצא, שהמון הוא עקר פגם עץ הדעת וכל יניקתו היתה על - ידי שחמל שאול על אגג זקנו שעל - ידי זה נולד המון, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי מה שחמל שאול על אגג. זה בחינת רחמינות דסטרך אחרך שממש עקר יניקת זהמת הנחש, בחינת והנחש היה ערום, כמבאר בהתורה הנ"ל, עין שם. והמון בגדל התגברותו אז חשב מחשבה רעה, כי ראה שישאל מרודים מאד מאד בתקף הגלות ויש עליהם פגמים וקטרוגים כאלה. עד שאז אם היה מתגבר עליהם בכח איזה קלפה קטנה בעלמא גם - כן היה קשה לעמד כנגדו לגדל חלישות ישראל אז, אבל הוא ברשעתו ימח שמו, התחכם אז והתגבר עליהם אז בכל מיני כחות שיש לו וקבץ זרש אשתו וכל אוהביו וכל עשרת בניו. שהם כל העשרה בתרין דמסאבותא. ורצה להתגבר אז על מרדכי וישראל. בכח כל החמשים שערי טמאה שהם כלל כל הסטרך אחרך שעמלק כלול מהם. ועל - כן עשה עץ גבה חמשים אמה ובכח כלם רצה להתגבר על ישראל אז בעת חלישותם הגדולה. בעת תקף הגלות בעת שהיו רחוקים מארץ - ישראל, כי עקר הכנעת עמלק הוא על - ידי ארץ - ישראל, כמו שכתוב, בארץ אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה לרשתה תמחה את זכר עמלק וכו'. 'בארץ דיקא, כי ארץ - ישראל הוא על - ידי כח מעשיו וכו' שממש מקבלין עקר הכח לעמד כנגדו כנ"ל, דהינו שמארץ - ישראל הוא עקר הכח של הצדיק הבעל כח שיכול להתפלל תפלה בבחינת דין שעל - ידי זה מכניע המון - עמלק. עד שאזכה לכל הבחינות המבארים שם בהתורה הנ"ל. עד שאזכה לגלות אמונת חדוש העולם. שעל - ידי זה יהיה חדוש העולם שלעתידי. שאז יתנהג כל העולם בבחינת ארץ - ישראל, דהינו לגלות כח מעשיו של ה' יתברך שה' יתברך ברא הכל בכ"ח אתון וכו' כנ"ל. אבל כל עקר הכח של הצדיק שאזכה לכל זה הוא על - ידי ארץ - ישראל. ששם מאירין כח אתון כח מעשיו שממש עקר הכח כנ"ל :

ועל - כן עקר הכנעת עמלק הוא בארץ - ישראל דיקא כנ"ל. כי משם עקר הכח לעמד כנגדו כנ"ל, אבל אז בסוף גלות בבל שהיו ישראל בגלות רחוקים מארץ - ישראל והיו חלוישים אז מאד. והוא התגבר עליהם בכל כחותיו כנ"ל. ורצה לבלע את ישראל חס ושלום לגמרי כנ"ל. על - כן באמת היה אז עת צרה גדולה אשר כמוהו לא נהיתה. אבל ה' יתברך חמל על עמו ושלח לנו אז את מרדכי ואסתר. ומרדכי הוא בחינת משיח שכלול מכל הריחות טובות שנמשכין על - ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח כמבאר בהתורה הנ"ל. כי מרדכי הוא בחינת בשמים ראש מר דרור שתרגומו מרי דכנא, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, הינו שהוא ראש לכל הבשמים והריחות של שמן המשחה, שזהו בחינת משיח שנקרא בשם משיח על שם שנמשח בשמן המשחה, כי משיח הוא עקר הכח של שמן המשחה, כי משיח הוא כלל כל הריחות טובות שבעולם. ועל - כן על - ידי שמן המשחה נתקדשין הדברים בקדשתו, דהינו המשכן ומזבח וכלי שרת וכהנים גדולים ומלכים, כי כל הקדשות מקבלין על - ידי הריח טוב שהוא בחינת משיח שגדל וצומח על - ידי הקול המשקה את הגן. שנמשך על - ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח. שעל - ידי זה הקול יכולין להוכיח ולהפך עוונות לזכיות חל לקדש. בבחינת נרדי נתן ריחו,

כמבאר בהתורה הנ"ל. כי עקר הקדשה היא בחינת הנשמה שהיא חלק אלוך ממעל שעקר חיותה הוא הריח. ועל - בן על - ידי שמן המשחה שהוא בחינת ריח, בחינת משיח, על - ידי זה מעליו כל הדברים מחל לקדש. ומרדכי נמשך משם, כי הוא בחינת בשמים ראש מר דרור. ועל - בן היה לו כח גדול של משיח לעמד כנגד כל קלפות המן - עמלק. ועל - בן בכחו היתה יכולה אסתר לירד לבית אחשורוש שהוא בית הסטרא אחרא. שזהו בחינת התפלה בבחינת דין שהסטרא אחרא רוצה לבלעה, אבל בכחו הגדול של מרדכי היהודי, על - ידי זה לא די שלא בלע אותה אדרבא, היא עמדה להם בבית הבליעה שלהם עד שהכרחו להקיא ולהוציא כל הקדשות שבלעו. והמן - עמלק נפל מאד מאד ותלו אותו ואת בניו על העץ, כי נפל ונכנע המן - עמלק מאד על - ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח שהיא בחינת אסתר וכנ"ל. וזהו בחינת תקף השמחה של פורים, כי על - ידי כל הנ"ל נתעורר השיר שיתער לעתיד. בחינת שיר פשוט וכו'. שממש כל השמחות שבעולם. כפי ההארה שמקבלין משם. ואז בפורים נתעורר זה השיר בהארה נפלאה מאד, כי אז הוא התנוצצות משיח בחינת מרדכי כנ"ל. ועל - בן אז נמשך שיר ושמחה וחדנה גדולה עד אין קץ:

ו) וזה בחינת סעדת פורים שהיא מצוה גדולה להרבות בסעדה. לאכל ולשתות ולשמח, כי אז האכילה בקדשה בבחינת מזונא דנשמתא. כי על - ידי הריח טוב שנמשך על - ידי התפלה בבחינת דין וכו' כנ"ל על - ידי זה זוכין למזונא דנשמתא, כי מכניעין מזונא דגופא בבחינת וידו אחזת בעקב עשו, כמבאר בתורה הנ"ל. ועל - בן אז מצוה לאכל, כי אז זוכין למזונא דנשמתא כנ"ל, כי אז מכניעין קלפת עמלק שהוא מזרע עשו שהוא בחינת מזונא דגופא. בבחינת וידו אחזת בעקב עשו כנ"ל. ועל - בן נקראת אסתר הדסה על שם ריח טוב כי על - ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח שהיא בחינת אסתר על - ידי זה זוכין לריח טוב שהוא חיות הנשמה. שעל - ידי זה נתתקן הכל בבחינת נרדי נתן ריחו, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל, עין שם כל זה היטב:

ז) וזהו בחינת מפלת עשרת בני המן. שהם עשרה כתרין דמסאבותא שעקר התגברותם הוא בחינת כפירות שמכניסין בלב להחליש אמונת חדוש העולם חס ושלום. ועל - בן הם עשרה כנגד עשרת הדברות שהם עשרה מדרגות של נבואה. שעל - ידי זה עקר האמונה לזכות להאמין בחדוש העולם. שהי' יתברך ברא את העולם בעשרה מאמרות. והם רוצים לפגם בכל זה חס ושלום, אבל על - ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח כנ"ל, על - ידי זה זוכין לעשרה מדרגות של נבואה. ונתגלה אמונת חדוש העולם. שהי' יתברך ברא את הכל בעשרה מאמרות. ועל - בן אז נופלים יחד כל עשרת בני המן. כל עשר כתרין דמסאבותא, כי נופלים על - ידי בחינת עשרת הדברות עשרה מאמרות שנתגליון אז כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שבפורים חזרו וקבלו את התורה מחדש, כמו שפתיב, קימו וקבלו וכו'. כי על - ידי התפלה בבחינת דין בחינת אסתר כנ"ל. על - ידי זה זוכין לבחינת נבואה בחינת רוח הקדש בחינת ותלבש אסתר מלכות. שלבשתה רוח הקדש, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה. וזוכין לעשרה מדרגות של נבואה. שהיא בחינת עשרת הדברות, בחינת קבלת התורה כמבאר בהתורה הנ"ל, עין שם:

ח) וזה בחינת פסח וענין אסור חמץ, כי בפסח הוא יציאת מצרים ועקר יציאת מצרים היתה לגלות אמונת חדוש העולם. וזה היה עקר גאלות מצרים שעשה הי' יתברך עמנו אז נסים ומופתים

גדולים ונוכאים מאד מאד אשר לא נשמעו ולא נראו בכל הארץ ובכל הגוים. אשר על - ידי כל זה נתגלה שיש אלקים שליט בעולם לעשות בו כרצונו, כי הוא יתברך ברא את העולם יש מאין ברצונו והוא מנהיג את העולם. ובידו לעשות בעולם כרצונו לשנות הטבע בכל עת לעשות ממים דם ומדם מים ומאור חשך ומחשך אור וכיוצא בזה בשאר המופתים אשר על - ידי כלם נתגלה אמונת אמתת אלקותו יתברך. שהוא יתברך חדש הכל ברצונו ועל - כן בידו לעשות בכל העולם כרצונו. כמו שכתוב בכל המופתים, למען תדע כי אני ה' בקרב הארץ, למען תדע כי אין כה' אלקינו. וכיוצא בזה שאר לשונות פאולה הכתובים בכל המופתים. כי כל המופתים היו לגלות אלקותו יתברך שהוא אמונת חדוש העולם, כי אי אפשר להאמין בה' יתברך כי אם כשמאמינים בחדוש העולם כמובן לכל משכיל באמת. נמצא, שעקר בחינת יציאת מצרים הוא לגלות אמונת חדוש העולם שהיא עקר האמונה שנתגלה על - ידי כל המופתים הנוכאים שעשה ה' יתברך לעינינו במצרים. ועל - כן עקר יציאת מצרים היתה על - ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח. שזהו בחינת והשליך לפני פרעה יהי לתנין. הנאמר בתחלת הגאולה שפרשו רבנו זכרוננו לברכה על התפלה בבחינת דין הנ"ל, כמבאר בהתורה הנ"ל, עין שם. כי על - ידי התפלה הנ"ל על - ידי זה זוכין לגיר גרים. שזהו בחינת וגם ערב רב עלה אתם, דהינו גרים רבים שנתגירו אז. ועל - ידי זה נתרבה הכבוד דקדושה. ועל - ידי זה זוכין לנבואה שהוא מתן תורה ועל - ידי זה נתגלה אמונת חדוש העולם שהיא בחינת ארץ - ישראל. ועל - ידי זה נתעורר השיר הנ"ל שהוא הקול המשקה את הגן. שעל - ידי זה גדלים כל הריחות והיראות שעל - ידי זה נכנע עקב דסטרא אחרא שהוא בחינת מזונא דגופא וזוכין למזונא דנשמתא וכו', כמבאר כל זה בהתורה הנ"ל. אבל אז בשעת יציאת מצרים אף - על - פי שכבר קבלו כח על - ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח הנ"ל שעל - ידי זה היה עקר יציאת מצרים כנ"ל, אף - על - פי - כן עדן לא זכו לקבלת התורה וכל זמן שאין מקבלין את התורה. עדן אין נתגלה אמונת חדוש העולם בשלמות, כי עקר שלמות אמונת חדוש העולם הוא על - ידי מתן תורה שהיא בחינת עשרה מדרגות של רוח נבואה ורוח הקדש שעקר ברור המדמה הוא על - ידי זה. שעל - ידי זה עקר שלמות האמונה להאמין בחדוש העולם שהוא עקר האמונה כמבאר בהתורה הנ"ל. ועל - כן אז בשעת יציאת מצרים שהיו עדן קדם קבלת התורה עדן לא היה אפשר לברר המדמה בשלמות וכל זמן שאין המדמה מברר על - ידי רוח נבואה שהוא מתן תורה. עדן אי אפשר לגלות בשלמות אמונת חדוש העולם. וכל זמן שאין נתגלה אמונת חדוש העולם אי אפשר לצאת מקלפת מצרים שעקר זהמתם היה על - ידי הכפירות הנמשכין מהכופרים בחדוש העולם ימח שמם וזכרם. ועל - כן באמת היתה יציאת מצרים על - ידי נס נפלא ונוכא מאד מאד כמבאר בכתבי האר"י ז"ל, שה' יתברך המשיך עליהם מחין גדולים ונוכאים מאד שלא בהדרגה ושללא בסדר, עין שם, הינו שאף - על - פי שלא זכו עדן לרוח נבואה בשלמות שהוא קבלת התורה. אף - על - פי - כן המשיך עליהם ה' יתברך מחין גדולים שהם בחינת רוח הקדש, בחינת ברור המדמה. עד שנתגלה גם בשעת יציאת מצרים קדם קבלת התורה אמונת חדוש העולם ועל - ידי זה יצאו ישראל ממצרים, כי עקר יציאת מצרים הוא על - ידי אמונת חדוש העולם כנ"ל. ובשביל זה הצרכו לצאת בחפזון גדול כדי שלא יתאחזו בהם הקלפות שהם הכפירות מחמת שעדן לא זכו לקבלת התורה שעל - ידי זה עדן לא נתברר

המדמה בשלמות רק יציאתם מהכפירות וקלפת מצרים היתה בדרך נס שבאו עליהם הארת המוחין שלא בהדרגה ושלא כסדר כמבאר בכתבים :

ט) ובשביל זה צריכין לאכל מצה בפסח. וחמץ אסור באסור חמור מאד בבל יראה ובל ימצא. ועקר אסור החמץ הוא על - ידי המים דיקא, כי עקר הזהירות מחמץ למצה הוא דיקא משעה שנתנו מים בעסה. שאז צריכין לזהר מאד לבלי להשהות את העסה שלא תתחמץ על - ידי המים, כי עקר אמונת חדוש העולם הוא בחינת מים, כי מים קדמו לעולם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. מתחלה היה העולם מים במים וכו' וכן פרש רש"י בפסוק בראשית שהמים קדמו לכל הבריאה ועקר אמונת חדוש העולם היא רק להאמין בהתחלת הבריאה שהם המים. להאמין שה' יתברך ברא את תחלת הבריאה שהיא המים יש מאין המחלט. ואחר כך ברא מהם כל העולם ומלאו, כי עקר מה שצריכין להתחזק באמונה על חדוש העולם היא רק על ההתחלה כי מה שאחר הבריאה שברא ה' יתברך יש מיש, זה אינו חדוש אצל העולם כל כך, כי החדושים שה' יתברך מחדש יש מיש, זה אנו רואין בכל יום ובכל עת ובכל שעה כי באמת אנו רואין חדוש העולם בכל עת ובכל שעה. כי ה' יתברך מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. שבערב חמה שוקעת ונעשה חשך. ובבקר חוזר ומחדש אור החמה. וכן מחטה אחת שזרעין בארץ ה' יתברך מצמיח ממנה כמה שבלים גבוהים עם כמה מאות חטים. וכן מגרעין אחד מצמיח ברצונו אילן גדול ונפלא. ומטפה סרוחה הוא בורא ברצונו אדם גדול וניה גדולה וכיוצא בזה פלאות הבריאה שאנו רואין בכל עת ובכל שעה. מה שה' יתברך בורא בריות נפלאות בכל יום ובכל עת ובכל רגע. אבל מחמת שכל אלו הבריות הנפלאות בורא אותם ה' יתברך יש מיש, כי כך גזר ברצונו שמיום הבריאה והלאה יברא הכל יש מיש. על - כן אף - על - פי שאנו רואין בעינינו חדושי בריותינו בכל עת. אף - על - פי - כן אי אפשר להבין בשכל חדוש העולם מחמת שאז היה יש מאין. על - כן צריכין להתחזק באמונה להאמין באמונה שלמה שה' יתברך ברא הכל ברצונו בתחלת הבריאה יש מאין המחלט. ובאמת מי שיש לו מח אמת בקדקדו ומסתכל על האמת. אין העולם של תחלת הבריאה, כמו כן אי אפשר להבין בשום שכל החדושים שה' יתברך מחדש בכל עת, כי בודאי אם לא היינו רואים בעינינו שנצמח מגרעין אחד אילן גדול כזה בודאי לא היה שום חכם ומחקר מאמין בזה. שיוכל להיות נצמח מגרעין קטן כזה. אילן גדול כזה עם ענפים ועלים ופרות פאלה. ואיך היה אפשר לציר זאת בשכל ואף - על - פי - כן אנו רואין בעינינו פלאות הבורא פאלה בכל עת. שנצמח אילן גדול מגרעין אחד. ואדם בעל דעה ובעל שכל נברא מטפה סרוחה. וכיוצא בזה שאר פלאות הבריאה מה שלא היה אפשר להבין כלל. אם לא היינו רואין אותם בעינינו. וגם עכשו שאנו רואין אותם בעינינו. אי אפשר לציר זאת בשכל ולהבין איך נעשה זאת. איך נמשך שכל ודעת לטפה סרוחה שיהיה מטפה לחה וסרוחה כזאת אדם בעל קומה ובעל צורה ובעל שכל כזה. רק הוא יתברך אמר ויהי הוא צנה ויעמד. וזה הבורא יתברך. שהוא יכול לברא מגרעין אחד אילן שלם, הוא יכול בודאי גם - כן לברא יש מאין המחלט לגמרי, כי כמו שאי אפשר להבין בריאת יש מאין כן אי אפשר להבין בריאת יש מיש כנ"ל :

(המשך בגליון הבא אי"ה)

ועד העולמי - למלחמה לה' בעמלק מדור דור